

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 35.

Den 29 Oktober 1922.

50:e årg.

Söderbärke.

Denna vackra bild är från Söderbärke, en socken i södra Dalarna. De barn, som med Stockholm—Västerås—Bergslager-nas järnväg farit norrut från vår huvudstad,

hava rest genom Söderbärke. Man kan ock komma dit kanlvägen från Stockholm.

Tackar du Gud för det vackra fosterland, han givit dig?

Nej tack!

Tlitta noga på bulldoggen! Föraktfullt lägger han huvudet på sned. Det, som bjudes honom, passar ej. Vad vill man då, att han skall dricka? Jo, man bjuder honom öl. Och även om en del människor bruka dricka sådant, så gör likväl aldrig en hund det. Öl är nämligen en rusdryck.

Varje gosse och flicka böra säga nej, då rusdrycker bjudas. Rusdryckerna ödelägga hälsan. De fördärva karaktären. Rusdryckerna förstöra också många hem och förvandla dem till nödens boningar.

Nej tack!

Rusdryckerna föra många unga ned i en för tidig grav.

Säg alltid nej tack, om rusdrycker bjudas dig!

Två syskon.

Sstore bror bevisar sin lilla syster sin vänskap genom att skyddande omfamna henne. Vad se de? Säkerligen något, som fyller dem med undran, kanske också med bävan. Åtminstone synes lilla syster vara mycket förvånad. Hon ville väl helst springa undan. Men då kommer

store bror till hennes hjälp. Och sedan det, som fyllt henne med undran gått förbi, och hon funnit, att det ej var något farligt, kan både hon och hennes bror le så gott och glatt som bilden visar. Det är varje stor gosses plikt, att ridderligt hjälpa och beskydda envar, som kommit i fara, eller är rädd för faror. Det är även kristligt att så göra.

En mäktig hjälpare.

“**M**amma, mamma, vad har du där?”

Modern knäböjde bredvid den lille ivrige frågaren och visade honom ett par kryckor. Hennes ögon stodo fulla av tårar, då hon såg med vilken längtan han betraktade dem.

“Å mor, tror du . . . ?” och en djup, darande suck smög sig ur det stackars hopkrumpna bröstet.

Erik var en krympling. Ända från födelsen hade han varit det. Hans moder, en from, gudfruktig kvinna, ville dock aldrig förlora hoppet om att hennes käraste barn — den ofärdige Erik — dock till slut skulle kunna komma att gå. Dag och natt anropade hon Gud härom.

“Mina böners barn”, brukade hon kalla krymplingen. Och Erik gjorde som modern, han hoppades och väntade på bättring.

Han var tolv år nu, gossen. Hans rygg var böjd, mer och mer framträdde den stora puckeln. Benen hängde vissna och slappa, armarne likaså; huvudet hade sjunkit så djupt ned mellan skuldrorna.

Ännu hade han inte kunnat röra sig. Jo, armarne voro starkare. Det hade de blivit sedan mor lärt honom läsa. Det första försöket att röra armarne gjorde han en gång, då modern lämnat honom ensam med en bok och ej återkom så snart sidan var utläst och han behövde få vänt bladet.

Sedan Erik förgäves ropat på modern, som alltjämt dröjde, började han läsa sidan om igen, och då han änyo hunnit till slutet, gör han plötsligt en rörelse liksom för att vända bladet själv. Och se, han kunde verkligen flytta den högra armen en smula!

Vilken uppståndelse, då modern kom in igen! Boken var glömd, ja, allt utom att Erik kunnat göra en rörelse, och gång på

gång försökte han, till dess han utmattad av trötthet, sjönk ihop och ej förmådde något mer.

* * *

Deras fattiga lilla hem låg avsidet borta i en by, långt från närmaste stad. Nog hade modern mer än en gång med brinnande längtan tänkt på de skickliga läkarne där och undrat om alls ingen hjälp fanns för barnet. Men vem skulle ha råd till en sådan resa och skaffa så mycket pengar som behövdes? Men längtan fanns där, en brännande längtan efter att gossen skulle kunna röra sig, om än aldrig så litet.

Detta, att armen hade en smula rörelseförmåga, var ej det en bönhörelse? Jo, visserligen, det visste både modern och Erik. Och då far om kvällen kom hem från sitt tunga dagsverk och de andra barnen rusade honom till mötes med den förunderliga nyheten, då började hoppet vakna även hos honom.

Och nu trodde mor att Erik skulle kunna gå på kryckor? Far hade ju lagt sig emot det, men det hjälpte inte. Under tårar visserligen, men under fast tro, hade modern sagt att de skulle skaffas. Outtröttligt hade hon sökt öva de svaga armarna, som verkligen kunde röras bägge två. Det märkligaste var ändå när Erik för första gången kunde hålla fast ett föremål med fingrarna! Svagt var visserligen greppet, men det var ett grepp i alla fall och nya, ihärdiga, tålmodsprövande övningar börjades för att stärka händerna.

Och nu kom mor med kryckor.

"Tror du verkligen, mor?" Och blicken var full av ångest och längtan.

"Vi ska försöka, Erik, jag tror att vår käre Frälsare vill hjälpa oss."

Erik kunde inte resa sig själv från den plats, där han blivit satt och ända hittills hade han blivit buren av fadern, då han någon gång fick följa med på besök hos grannarna eller till ett och annat möte, som hölls då någon predikant besökte den undangömda byn. Visst tyckte väl grannarne att mor Lotta var enfaldig, som kunde tro att den skulle kunna gå på kryckor, som inte ens kunde lyfta sig själv från stolen. Mor Lotta tyckte nog själv så ock ibland, när hon såg på sin bleke gosse, men det var endast korta ögonblick, tron tog åter

ett säkert tag vid den käre Frälsaren, och hon återvann sin frimodighet.

Hela familjen var samlad kring Erik, då han skulle göra sitt första försök med kryckorna. Hans kinder brände heta, ögonen hade ett spänt uttryck och han gjorde våldsamma försök att röra sin kropp. Försöket misslyckades dock så grundligt, att

ARBEL
LUCIE
ATTWELL

Två syskon.

modern tyst och förtvivlad gömde undan kryckorna och inom sig önskade, att hon aldrig, aldrig kommit fram med dem. Och fadern, som lyfte sin stackars gosse tillbaka i stolen, han träffades av den förtvivalade blicken ur barnaögonen med en sådan makt, att han icke fick en blund i ögonen den natten. Först nu trängde också ur

djupet av hans hjärta ett verkligt rop till Gud om hjälp.

* * *

En vecka hade gått. Ingen hade sagt ett ord om kryckorna, men det var tystare än förr i huset. Inte en enda gång hade Erik begärt sina böcker, inte sjungit och gnolat som han brukade. Skygga gingo syskonen omkring honom, ingen kunde finna på något, som verkligt roade och förströdde krymplingen. Med oro såg modern på gossen, som under dessa dagar fallit märkbart ihop. Vad skulle hon göra? Var det ett misstag med kryckorna? Hon tänkte och tänkte. I minnet genomgick hon den mer än tolv år långa bönekampen om hennes lame gosses återställande. Varför hade hon hållit i? Kunde det vara Guds vilja att höra henne? Varför kunde hon aldrig släppa tanken på att han skulle komma till att röra sig? Var det männe från Gud? Bävande tog hon ånyo sin tillflykt till bönen. Det var en ny fråga att frambära denna gång. Och stilla återvände friden och ljuset till hennes själ, som varit mörk av ångest.

„Vet du, Erik, vi ha allt liksom släppt taget om vår Frälsare denna veckan, då vi trott, att då du inte kunde gå genast, du aldrig skulle kunna gå.“

En het rodnad sprang upp på Eriks kinder, tårarne kommo störtande och snyftningarne skakade den bräckliga kroppen.

Ömt och stilla talade mor med gossen, sedan han först fått gråta ut. Hon öppnade sitt hjärta och talade med honom om sitt nya hopp. Och nu, som alltid förr, gick moderns förtröstan över till gossen, hennes tro gav honom mod och då hon tog fram kryckorna igen, ville han våga försöket.

Modern fick honom lyckligt ur stolen och med mycken möda lyckades hon placera kryckorna under hans armar.

„Vi begärde för mycket, Erik; du måste först lära dig stå, innan du kan gå.“ Och moderns glada blick uppmuntrade gossen vid försöket att sätta fötterna på golvet. Slappa och viljelösa hängde de, och det var endast moderns fasta tag som höll gossen kvar ett ögonblick på kryckorna. Och ångesten grep ånyo modershjärtat och höll det i sina skarpa klor. Var detta att fresta Gud?

Forts.

•••••

Hellre döden än fläckad skrud.

En furste förföljde en dag under en jakt en vit hamster ända till brädden av ett brett, dyigt träsk. Då djuret hade hunnit ända fram till träsket, kastade det sig gnällande ned på strandbädden i stället för att simma över gyttejepölen och sålunda rädda sig till den andra kanten.

På furstens förfrågan förklarade en erfaren jägare för honom djurets sällsamma beteende. »Det är en egendomlighet hos detta djur», sade han, att det icke vill nedsöla sin vita päls. Det föredrager döden framför en sådan olycka.»

Fursten blev djupt rörd av denna upplysning. Han tog djuret med sig levande och oskadat. Detta följde honom från den stunden, troget som en hund, och allt sedan dess har hans släkt haft i vapenskölden en vit hamster.

Märk detta: hellre låta sitt liv än fläcka sin vita dräkt; hellre giva sig åt lidandet och behålla sin rättfärdighet oskärad än att på bekostnad av den vinna glädje, framgång och lycka.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 5 november.

Guds helgon.

Hebr. 11: 13—16.

Tänkespråk: Jag hörde en röst från himmelen säga: »Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.»

Upp. 14: 13.

Hemläsning:

Måndag: 5 Mos. 33: 1—3.

Tisdag: Ps. 16: 1—11.

Onsdag: 1 Kor. 1—9.

Torsdag: Efes. 2: 11—22.

Fredag: Kol. 1: 9 13.

Lördag: Upp. 7: 13—17.

Söndag: Hebr. 11: 13—16.